

Štýry mile lesa,
lesa březoveho,
vyprovod' mě, moja mila
naprostřed do něho.

Bojim ja se, bojím
synečka maleho,
aby mi něukrad
věnka zeleneho.

Sahaj ho, děvuchó,
pravu ručku do dna,
ježli ho dostaneš,
to ho budeš hodna.

Ja bych tě vyvedla
ba i přez celučky,
ale se tě, synku, bojím,
bo jsi je malučky.

A ty sobě myslíš,
že ti věnek ukrad,
jak jsi včera jšla na vodu,
do studně ti upad.

Dostala, dostala,
ale už něcely,
bo už ty červene kvitka
z něho uletěly.

987.

Z Janovic u Frýdlantu. (Sr. 259 [514])

Na janovských po - lach se - je sy - ne - ček hrach, ga - la - ne - čka je - ho na - vra - ca k němu krav,
ga - la - ne - čka je - ho na - vra - ca k němu krav.

988.

(Sr. nápěv 531 [979])

Na ja - novských po - lach se - je sy - ne - ček hrach, galane - čka je - ho na - vra - ca k němu krav.

Na janovských polach
seje syneček hrach,
[: galanečka jeho
navraca k němu¹⁾ krav. :]

že sem ho pozbyla
pro tebe sameho.

Vybirala sobě
mezi mladencami
jako lesny ptaček
mezi malinami.

Un navracil koni
a sednul vedle ni:
O co tebe ty plačeš,
moje pocěšení?²⁾

Něplač, něnaříkej,
utři sobě oči,
ač se ti srdečko
přes půl nerozskočí.

Vybirala sobě,
jež sobě přebrala,
jež tu najkyslejšu
malinu dostala.

Ja plaču, lutuju
věnka zeleneho,

Vedla sobě, vedla
jako samajedna,
z vysoke stoličky
na nizučku sedla.

¹⁾ pase tam stado

Něplač, děvče, něplač
a něnaříkaj si,
ještě's něpoznala
moji falešnosti.

Ještě'ch něpoznala,
ale už poznávám,
že si mne, synečku,
že si mne oklamal.

²⁾ Jak jich obrátila,
pod stromeček sedla,
pod stromeček sedla,
žalostně plakala.

532. ODPLATA

989.

Vče - ra na po - le - dne, dyž sem vo - du bra - la.